

Spoštovani bralci,

Najprej naj se predstavimo; večinoma smo nekdanji asistenti, nekoč zaposleni na Ljubljanskih tehničnih fakultetah. Med našimi somišljeniki pa je tudi nekaj docentov. Ker je sedaj toliko govora o prenovi visokošolskega študija, Bolonjski deklaraciji, in o ustanavljanju "Telesa za kakovost visokega šolstva" itd., (in ko poslušamo ministra za visoko šolstvo, ki govori že zdavnaj izrabljene floskule ki jih je govorila že večina njegovih predhodnikov), si ne moremo kaj, da ne bi zapisali naslednjih vrstic, pa ne zaradi nas, temveč zaradi velike večine asistentov na fakultetah, (predvsem strojni in elektro) ki bodo ali pa so že podvrženi isti prisili kot smo bili mi sami, da bi se vsaj za njih spremenilo kaj na bolje. V končni fazi pa se vse skupaj kar bo sedaj napisano zelo odraža tudi na (ne)kvaliteti študija na Ljubljanski univerzi, in seveda tudi to je eden izmed poglavitnih vzrokov da Ljubljanska univerza ni uvrščena med prvih petsto univerz, kar je sramota brez primere, če vemo katere univerze vse so med prvimi petstotimi. Treba je vedeti da o zadevi o kateri bomo sedaj pisali se ne govori na glas, dejansko pa vsi katerih se tiče zelo dobro vedo zanjo, pa si zaradi hegemonističnega vodenja kateder s strani nekaterih profesorjev (na žalost so vmes tudi akademiki), tega na glas ne upajo povedati. Zato smo se temu odločili narediti konec. Torej upamo da pismo ne bo naletelo na gluha ušesa. Kot nam je znano je tako podobno pismo že dobil tudi prejšnji rektor Ljubljanske univerze, vendar je očitno romalo v koš, zato sedaj pošiljamo pismo tudi medijem, da ja ne bi naletelo na gluha ušesa, kot je v zadnjem primeru. Priporočamo vam da si tudi preberete prispevek dr. Miča Mrkaić-a v časniku Finance z dne 16. 12. 05, z naslovom "Počistimo univerzitetno nesnago". Vse kar je dr. Mrkaić opisal v svojem prispevku še kako dobro drži, in je prvi ki si je javno upal to napisati. Poleg zdravniškega in sodniškega lobija v Sloveniji obstaja še en "neprobni" lobij, in to je profesorski lobi.

Kot vsi dobro veste je eden izmed pomembnejših kriterijev s katerim se ocenjuje "uspešnost" dela na Fakulteti med drugim tudi število objav v posameznih mednarodno priznanih strokovnih revijah, ki so glede na svojo strokovnost opremljene s znanstvenim indeksom (impact factor). Višji ko je ta indeks, vrednejši je članek ki je bil v njej objavljen. Zelo pomembno je tudi kdo je prvi avtor članka, ker prvo avtorstvo je pomembno za napredovanje po nazivih v visokem šolstvu (asistent – docent – izredni profesor – redni profesor) in šteje več kot drugo ali tretje. Poleg tega več ko je soavtorjev posameznega članka, manj točk pride na posameznega soavtorja. Tako se dogaja da mora posameznik ki bi rad napredoval v naziv izrednega profesorja ali docenta napisati kar trikrat ali štirikrat več mednarodnih člankov, kot bi jih bilo potrebno če bi bil avtor sam. Ker pa se mu na vsak članek vsedejo poleg profesorja še dva ali trije drugi, lahko traja tudi desetletje in več, da človek napreduje. Gospodje profesorji (seveda ne vsi po vrsti, vendar na strojni in elektro fakulteti v Ljubljani jih je kar nekaj), se obdajo z asistenti, mladimi raziskovalci itd., in jih na zelo prefinjen način prisilijo da tudi pod grožnjo izgube delovnega mesta poleg svojega rednega pedagoškega in strokovnega dela, pišejo za njih strokovne članke, na katerih so seveda profesorji prvi avtorji, in dejanskega pisca članka spustijo šele na tretje ali (če so dobre volje) morda drugo mesto kot soavtorja. Sami pa se predstavijo kot prvi in odgovorni avtorji. In na ta način pobirajo sadove dela svojih asistentov in raziskovalcev. Pri tem je potrebno povedati, da dostikrat ti profesorji nimajo pojma o čem članek govori, niti z ničemer ne sodelujejo pri njegovem nastanku, oni samo postavijo rok do katerega mora biti članek pripravljen, ter v njem nastopajo kot prvi avtorji, ter tako "kradejo" znanstvene točke svojim podrejenim. Seveda so potem posamezni ljudje asistenti tudi po deset in več let, ker ne morejo izpolniti pogojev za napredovanje v docenta in naprej v izrednega profesorja (pogoj so trije ali pet člankov z prvim avtorstvom, odvisno od fakultete). To je na omenjenih dveh fakultetah prišlo tako močno v navado, da je postalo že kar samoumevno, in se sploh več nihče ne vpraša zakaj tako je. Pri tem je potrebno vedeti da je veliko asistentov in mladih raziskovalcev zaposlenih za določen čas, in jih je zato še lažje pritisniti ob zid. Seveda na ta način redni profesorji živijo kot mali bogovi; vodje kateder imajo absolutno moč, ki jo še kako dobro izkoriščajo. Zaradi te nekontrolirane moči s katero razpolagajo, jim seveda vsi, oprostite izrazu, "lezejo v rit", od tehničnih sodelavcev in laborantov, do docentov in izrednih profesorjev. Kdor tega ne počne, se lahko zelo hitro poslovi, ali pa ostane "parkiran" tudi za deset in več let na isti poziciji, brez napredovanja. Na tak način lahko profesorji brez večjih težav izpolnjujejo pogoje o objavi strokovnih del, in lepo naprej živijo prijetno lagodno življenje. Na ven pa se kažejo kot strokovnjaki na svojem področju, in igrajo svojo teatralno vlogo. Seveda je ta stvar zelo donosna, kajti plače rednih profesorjev niso majhne. Na žalost se teh stvari ne da dokazati, pa vendar vsi vedo da se stalno dogajajo, in so na žalost postale čisto vsakdanja stvar. Gre dejansko za "prostitucijo znanja", oziroma za tako imenovana "strokovna znanstvena posilstva". O prostituciji govorimo zato, ker dostikrat profesorji ponudijo za članek ki ga napišeš za njih tudi honorar, ki gre lahko direktno na roko, ali pa po avtorski pogodbi. Torej tudi na fakultetah bi imela anti-korupcijska komisija kar precej dela. V bistvu je na Ljubljanskih tehničnih fakultetah leglo klientelizma, ki mu ni videti konca. Seveda je kraja avtorstev in pisanje pod prisilo tudi kaznivo dejanje, za katerega je zagrožena tudi zaporna in denarna kazen. In dekani hote ali nehote ta kazniva dejanja podpirajo. Posebno poglavje pa so njihova napredovanja, na relaciji docent-izredni profesor-redni profesor. Zopet tega ne moremo posploševati na vse profesorje, vendar jih je pa veliko ki so med seboj kolegi v takem smislu, da svojim prijateljem pišejo recenzije ob napredovanju, ti pa se jim spet na podoben način ob podobni priliki oddolžijo, in

tako to vse lepo teče. Torej eden drugemu pišejo recenzije. Kdo pa zaradi tega vsega najbolj trpi: kdo drug kot kvaliteta študija in posledično normalno da študentje. Študij na Ljubljanskih tehničnih fakultetah je zastarel, nekvaliteten, učijo stvari, ki že zdavnaj nimajo več mesta v moderni tehnologiji, oziroma stvari ki jih študentje v industriji skoraj nimajo kje uporabljati. Nekateri profesorji dejansko spoznavajo najnovejše dosežke in se učijo šele ob zagovorih magistrskih in disertacij. Ko pride študent v proizvodnjo in industrijo, ugotovi da ga v bistvu niso nič pametnega naučili, in začne vse skupaj znova. Seveda to je tudi zaradi tega ker so na fakultetah kot redni profesorji ljudje, ki v bistvu nikdar niso bili redno zaposleni v industriji, ampak so takoj po študiju ostali na fakulteti, in potem napredovali po hierarhični lestvici; za te se izkaže da so dejansko najslabši profesorji. V tujini obstaja izraz za take profesorje: "inkubatorski profesorji". Kako naj izobražujejo mlade ljudi za industrijo, če sami zares niso bili nikoli del nje? To je vendar nesmisel (non-sense). Zato na tem mestu predlagamo, da naj bi kdor bi hotel postati redni profesor, moral imeti vsaj 4 leta opravljenega uspešnega dela v industriji, ter na vsaka 4 leta naj bi se preverjala uspešnost profesorjev, ne samo po številu kvalitetnih strokovnih objav, ampak tudi koliko od teh objav je bilo apliciranih v praksi, in ali so pustile pozitivne sledi v slovenski industriji. Namreč po dosednji praksi je večina teh znanstvenih prispevkov sama sebi namen, in večinoma končajo na policah univerzitetnih omar. Profesorji bi se morali uveljavljati na rezultatih svojega lastnega dela, ne pa na tujih hrbtih in žuljih. Sedanjemu stanju na tehničnih fakultetah, ki je marsikje porazno se ni čuditi, saj nekatere katedre vodijo strokovno popolnoma nesposobni ljudje, lahko bi rekli celo amaterji. Vse njihovo delo sloni na podrejenih sodelavcih, brez njih so praktično nule. Predvsem mislimo na strojno in elektro fakulteto v Ljubljani. Zavoljo vseh bodočih asistentov, raziskovalcev in vseh ostalih vas rotimo, spremenite, prenovite, predručajte sedanji sistem hierarhije na elektro in strojni fakulteti, ali pa bomo priča še naprej padanju kakovosti študija, ter istočasno tudi vpisa na obe omenjeni fakulteti. Pa naj se ta proces imenuje Bolonjski, Lizbonski, ali kakorkoli že, tako enostavno več ne gre. Predvsem pa predno začnete z prenovo študija, vam priporočamo da najprej temeljito "prenovite" profesorje. Vsem profesorjem vodjem kateder, ki niso kos svoji nalogi in jih je povozil čas, priporočamo da se častno umaknejo (upokojijo) in prepustijo svoja mesta mlajšim ljudem ki imajo živ stik z stroko in bodo svoj uspeh gradili na lastnih žuljih in ne na tujih.

Mimogrede naj povemo, da obstaja kar nekaj "razočaranih" asistentov, ki so po večih letih stanja na mestu, po raznih programih izmenjave med univerzami odšli na tuje univerze (in to na univerze, ki so med prvimi dvestotimi na lestvici, na kateri ljubljanska ni niti med prvimi petstotimi) in so na njih v letu ali dveh dosegli naziv docenta, oziroma eden celo v dveh letih naziv izrednega profesorja na eni zelo znanih univerz, ki po kakovosti močno prekaša ljubljansko. Ko se je hotel vrniti s tem nazivom nazaj, so mu bila seveda vrata zaprta, zato je ostal v tujini. Kaj bi bilo s temi ljudmi če bi ostali v Ljubljani? Še naprej bi pisali članke za svoje nadrejene profesorje, sami pa bi stali na mestu. Gospoda ki to berete, ali ni to očitno odtekanje možganov, in zakaj; zato da nekateri profesorji lahko nemoteno izvajajo naprej svojo hegemonistično politiko in spijo na lovorikah drugih.

Tisti ki zares hočete Ljubljanski univerzi dobro, morate ta proces nekako ustaviti, drugače bo kakovost študija vedno slabša, študentje na obeh fakultetah pa vse bolj nezadovoljni. Seveda bo to zelo težko zaustaviti, ker imajo ti ljudje okoli sebe vse podrejeno, in zelo velika pooblastila, obnašajo se kot avtokrati in direktno se jim karkoli težko dokaže. Asistenti pa zaradi izgube položaja niso pripravljeni govoriti. Naj na koncu še enkrat povdarimo da zgoraj napisano seveda ne velja za vse profesorje kar počez; vendar pa lahko za strojno in elektro fakulteto brez dvoma trdimo, da je po naši oceni vsaj 35 do 40% takih za katere to še kako dobro drži. Naj še povemo da Slovenija ni članica ENQA (European Network for quality assurance in higher education), kljub temu da je članica celo Bolgarija, Romunija, Češka, Slovaška itd. Držav članic ENQA je 47, pri čemer Slovenija ni niti pridružena članica, kar je sramota brez primere. Zakaj? Zato ker ENQA zahteva striktno zunanjo evalvacijo vseh rednih profesorjev na vseh univerzah. Seveda to profesorskemu lobiju ni pogodu in se temu upira na vse kriplje (saj bi taka evalvacija odkrila večino profesorjev-bleferjev), ter nečlanstvo v ENQA opravičuje z nekakšnimi internimi slovenskimi komisijami za razvoj kakovosti visokega šolstva in podobnimi bedarijami, ki ne služijo ničemer drugemu kot samo ohranitvi profesorskih fevdalno-hegemonističnih položajev.

Ker pa je potrebno nastale krivice nekako popraviti, predlagamo vodstvom tehničnih fakultet naslednje: Za članke na katerih so kot prvi avtorji navedeni profesorji, naj le ti pridobijo pismeno potrditev prvega avtorstva od ostalih soavtorjev članka, če teh pismenih izjav ne bodo imeli, naj se jih avtomatsko izvrže iz prvega mesta. Te krivice je potrebno popraviti tako bivšim, kot sedanjim zaposlenim asistentom. To je najmanj kar lahko storijo vodstva fakultet. Seveda če bi ti profesorji "imeli jajca", bi to naredili sami, vendar jih na žalost nimajo, zato jih je potrebno prisiliti. Če dekani tega niste sposobni narediti, potem odstopite svoje mesto mlašim kolegom, ki imajo voljo da spremenijo ta sistem in popravijo nastale krivice.

Na žalost se pod pismo ne moremo podpisati s polnimi imeni, ker imajo profesorji o katerih je govora, še vedno zelo veliko poznanstev in zvez širom po Sloveniji, in bi nam seveda lahko posredno močno škodovali, čeprav nas večina več ni zaposlenih na Univerzi. (vedeti morate da profesorji preko prijavljenih mednarodnih in domačih projektov obračajo velike vsote denarja; nemalo profesorjevih sinov in hčera, ima svoja podjetja, preko katerih potem profesorji s tem denarjem poslujejo, in za razne usluge nakazujejo velike vsote denarja, brez kakršnihkoli razpisov) Glede na to da smo o opisani tematiki že večkrat diskutirali z asistenti iz večih kateder,

(enkrat celo na svetu študentske organizacije v Ljubljani), bodite prepričani, da se z napisanim strinja več kot 80% asistentov ljubljanske univerze, tako da mislim da bi tu spodaj bilo lahko podpisanih zelo veliko asistentov, če se.....

Lepo vas vse pozdravljamo v upanju na boljše čase Ljubljanske univerze.

nekdanji asistenti in raziskovalci s somišljeniki

(p.s.: Zavedamo se da obstaja velika verjetnost da se kljub prebiranju tega pisma s strani naslovljenih, ne bo zgodilo praktično nič, kajti bilo je že nekaj podobnih poskusov, za časa prejšnje LDS-ovske hegemonije v šolstvu, pa so bili vsi v kali zatrti, zaradi nenaklonjenosti tedanjega ministra Gabra-kot vse kaže gre za neke vrste lobi, ki je kot se zdi nedotakljiv. Pa tudi minister J. Zupan in ministrica Kucler-Dolinarjeva nista tej problematiki posvetila nikakršne pozornosti, čeprav sta bila oba pismo obveščena. Morda bo sedaj drugače. Upanje ostaja. Bomo videli.)

Na bruhanje nam je šlo ko smo poslušali ministra Zupana, namreč kako se sedaj pretaka znanje iz univerz v industrijo, kako je vse to povezano itd ter podobne traparije; izgleda da ni imel pojma o dejanskem stanju, ali pa je namensko izkrivljal resnico.

Razne univerzitetne valilnice podjetij, tehnološki parki, grozdi, Tekos iz Celja, razni regijski razvojni centri in podobna navlaka niso popolnoma nič drugega kot samo »zajemsalka« za čimlažje zajemanje državnega denarja, ki se potem na podlagi profsorskih referenc (npr. Kuzman, Duhovnik) pretaka v te slamnate agencije. Vse te institucije direktno odžirajo denar na razpisih poštenim firmam ki se tudi prijavljajo, vendar običajno na vseh razpisih dobijo denar tisti ki imajo sklenjen tihi dogovor v obliki umetnih referenc profesorjev na strojni in elektro fakulteti. Npr. tipičen primer je Tecos ki pobira denar na vseh razpisih, potem pa svoje storitve tudi do trikrat dražje prodaja naprej podjetjem, kot bi jih sicer plačala ta podjetja če bi denar na razpisih pobrala sama direktno.

Društvo ASISTENT Ljubljanske univerze

(trenutno nas je 18 članov in simpatizerjev bivših in tudi še zaposlenih na strojni (8), elektro (5), gradbeni (3), in kemijski fakulteti (2))